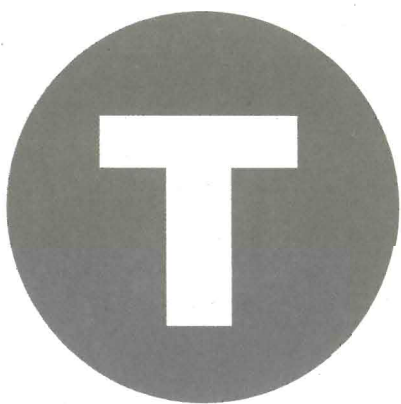

The end

Núria de Gispert

Presidenta del Parlament de Catalunya

“La **FAMÍLIA** aporta
uns *valors fonamentals* que
S’HAN ABANDONAT durant molt de temps”

Hi ha polítics i polítiques. Alguns, sembla que només volen ocupar un lloc. D’altres, un pensa que millor que no s’hi haguessin ficat mai. I vull creure que la majoria, ho són per vocació. La Núria de Gispert –molt honorable– és una d’aquestes. Ella diu que no ho va buscar: va ser la vida que la va anar portant per aquest camí, fins a arribar on és ara. Per primera vegada una dona presideix el Parlament de Catalunya i ella, als 62 anys, ha agafat aquest càrrec amb molta empena. El 13 de maig passat va ser a la UIC per obrir la jornada sobre el consentiment informat al Codi Civil català.

Texto: Jaume Figa

Han passat nou legislatures perquè arribem a veure una dona al capdavant del Parlament i vostè es va emocionar...

Sí, sí: em vaig emocionar perquè veia assolida una meta que ha costat molt de temps i suor... A poc a poc es van fent més realitat uns drets de les dones pels quals sempre he lluitat. Recordo que de jove sempre protestava: volia estudiar una carrera universitària, volia defensar els meus drets... en tots els àmbits.

Això la va portar a la política?

No ben bé, però suposo que hi ha ajudat. Vaig poder estudiar la carrera de Dret, i em vaig posar a treballar a l’administració pública. Devia tenir 35 o 36 anys, i el president **Tarradellas** va demanar que 300 funcionaris anéssim a ajudar a crear la nova Generalitat. Per mi era tot un repte i, sent independent com era, m’hi vaig veure molt ben acollida. Al final, vaig pensar que devia tornar aquella confiança que van mostrar en mi i que podia fer política treballant en l’àmbit en què em sabia moure. Veia que hi podia servir i ajudar a tirar-ho endavant; i ho vaig fer: ja fa més de trenta anys que vaig firmar la butlleta d’Unió.

Suposo que aleshores no hi devia haver tanta desafecció política com avui...

Al contrari. Recordo que als anys 70, quan viatjàvem a països com Alemanya en època d’eleccions veïem amb delit els mítings que es feien, les pancartes dels candidats... però ens sorprenia l’alt abstencionisme que existia: tant necessitats com estàvem aquí de democràcia, aquest indiferentisme no l’enteníem i dèiem que això no ens passaria mai. I tanmateix, la realitat és molt diferent.

Per què?

D’una banda crec que avui ens hi hem massa ben acostumat. Passa amb totes les democràcies: comences a veure la via democràtica com a natural, i la vas oblidant... De vegades, a nois i noies que ja han fet els 18 anys i passen per aquí el Parlament, els dic: “podràs votar!”, i ells em miren com dient-me “a mi què m’expliques”. D’altra banda, sovint fa la sensació que els problemes dels polítics i els dels ciutadans són completament diferents. Un altre motiu: hi ha eleccions i votes un partit que creus guanyador; no governa perquè sumen amb altres... tot és legítim, però explicar-ho, no és fàcil.

A més pot ser, també, per una pèrdua de valors, no?

Sí, també. La situació econòmica actual és molt greu –crec que la pitjor dels darrers cinquanta anys–, i té les seves arrels en una crisi de valors: valors que havíem tingut com a necessaris per al nostre desenvolupament, senzilla-

ment els traiem: la cultura de l’esforç, el valor de l’autoestima, el de la iniciativa, el compromís personal... A poc a poc crec que s’està recuperant aquest discurs, pràcticament a tot arreu i a tot l’arc polític, però calia arribar al final del túnel per adonar-nos-en?

On és la solució, doncs?

En l’educació. Cal començar des del principi i la implicació de la família és absolutament necessària; no pot ser que siguin compartiments estancs a l’escola i a casa. El problema és que s’ha tingut abandonada la família durant molt temps, i la transmissió de valors que aporta és cabdal. Als alumnes se’ls ha d’educar bé: no només amb matèria, sinó com a persones; educació integral, des de l’humanisme; amb la inspiració que es vulgui, sí, però cal tenir-la en compte. I si passes cinc, vuit o deu anys en què s’elimina tot això, passa el que està passant i veiem. Ens estranya, doncs, que ens arribin els informes de Pisa que ens arriben?

La llei del consentiment informat va en aquesta línia de tornar a recolzar la família?

Bé, sobretot d’informació. És una llei que pretén ajudar a fer que sempre es protegeixi la voluntat del pacient i que estigui assabentat de tot el que li pot passar. Al principi es deia el “testament vital” perquè era una mica una traducció jurídica que es va fer, però en realitat no és un testament sinó un

document de voluntats anticipades. Per part del malalt, que diu què voldria en cas que estigués en una determinada situació, i del metge, que diu que hi és per assegurar que el que ha demanat el seu pacient ho pot fer des del punt de vista de la seva dignitat professional. Ni de bon tros es pot equiparar a l’eutanàsia, encara que algú pot intentar traslladar-ho cap aquí...

De vegades pot semblar que el metge se’n vol desentendre: “tu firma això i anem per feina”

Depèn del metge. I per això sempre dic que no es pot anar a qualsevol: que sigui el mateix metge de capçalera el que t’atén: el que ja coneixes. Un altre que no et conegui potser et traurà el paper, però ni te l’explicarà. Tampoc penso que sigui bo anar amb metges parents directes perquè no et sentis coaccionat...

La va espantar que li demanessin ser la presidenta del Parlament?

Jo sempre dic que els set anys d’oposició m’han ensenyat més –per ser presidenta–, que els anys que vaig estar al govern. Perquè és diferent; la visió és diferent. Si em vaig espantar? Sí, t’espantes una mica quan et diuen quelcom així; però aquest anys passats, el fet d’haver tractat amb polítics de tots els bàndols i grups parlamentaris ajuda a conèixer-los i a saber per on has d’anar... malgrat que puguis tenir relliscades, que tothom en pot tenir. Però bé: serà qüestió d’aixecar-se moltes vegades.